

Een nieuwe uitdaging na de val in de Alpen

Reportage | Zeiler Thierry Schmitter verovert bronzen medaille in de 2.4 m R klasse bij de Paralympics in Athene

De half verlamde Thierry Schmitter (35) won gisteren op een Frans paspoort een paralympische zeilmedaille voor Nederland. De grote liefde van zijn leven is vervangen.

Van onze verslaggever
John Volkers
GLYFADA

Hoe dat had gevoeld, zestig meter naar beneden vallen? Het was volgens Thierry Schmitter vooral stuiteren. Hij lag beneden, aan de voet van de bevroren waterval bij Chur, in de Zwitserse Alpen, die hij al ijsklimmend had willen bedwingen en hij was niet eens bewusteloos.

Met de val en de dood had hij als bergbeklimmer altijd rekening gehouden. 'Maar nu was ik half dood.' Een schuivende sneeuwplak had hem die 29ste november 1998, op een zondags klimtochtje, doen vallen. De rug gebroken, bij de twaalfde wervel: een complete dwarslaesie.

Zijn leven leek voorbij. 'Ik kon niet meer lopen, maar vooral, ik kon niet meer klimmen.'

Dat was een loodzwaar lot voor de man die in de expeditie van Ronald Naar in 1995 tot dichtbij de top van de K2 geraakte en bergen bedwong in Tibet, de Kaukasus en Europa. 'Ik was in opleiding als berggids in Zwitserland. Ik wilde er later mijn beroep van maken. Klimmen was gewoon mijn leven.'

In de olympische zeilhaven van Glyfada gaat Schmitter in de rolstoel over de kade en kan het verhaal over de klauterpartij uit het dal van zijn leven niet uitblijven. 'Ik heb geen depressie gehad. De

aangeboden psychische hulpverlening heb ik geweigerd. Mijn vrouw en ik hebben het zelf gedaan.'

Hij lijkt onbewogen. Zoals hij deze middag ook redelijk onbewogen het brons in de solo-klasse (2.4 m R) van het paralympisch zeilen heeft geïnd. 'Ik was al zeker van brons. Het kon alleen maar meer worden. Dat is niet gelukt.'

In drie jaar zeilde de Hagenaar, ingenieur verbrandingsmotoren bij het Europees octrooibureau, naar de wereldtop. Het is mooi zo, 'volgende uitdaging', zo praat hij. Dat zal dan een andere boot, in een open klasse, worden, 'al zal ik deze kleine er bij blijven doen want hij is niet snel, maar wel heel leuk in competitie.'

Misschien wordt het een race over de Oceaan, zijn persoonlijke zeilplan. Als iemand Schmitter tenminste wil laten aanmonteren. Het brons van deze regatta, in een bootje waarvan hij hoopt dat het ook op de grote olympische vaart zal worden ingezet, kan helpen.

Al is de man met het Franse paspoort en de Nederlandse licentie wel reëel. 'Ik weet niet of ik op zo'n schip kan functioneren als normaal bemanningslid. Ik zal een aanpassing in zo'n boot nodig hebben. Het verplaatsen is toch een heel geklungel. Heel objectief: het enige dat ik kan, is eigenlijk sturen.'

Misschien kan datgene wat hij 'de rolstoelfactor' noemt, hem op weg helpen. 'Je krijgt als rolstoeler meer dingen voor mekaar. Er wordt je veel aangeboden. Ik zoek het niet op, maar ik weiger het aangeboden ook niet. Dat zou een belediging zijn van de mensen die het goed met je voor hebben.'

Schmitter en zijn sparring-partner Ruud van Holstein ('in train-

ning is hij soms beter, in de wedstrijd ben ik dat') konden vanuit het eigen Scheveningen niet voor trainingstochtjes de Noordzee op. Er ontbreekt in de lokale haven een geschikte kraan om de boot uit te zetten.

'Een duikersbedrijf hielp ons deze zomer. Die zetten deze dinghy's met een hefruck in het water. En de rekening kwam nooit. Ze vonden het veel te leuk dat ze ons konden helpen. Deze bronzen medaille van vandaag is ook voor hen, net als voor de stichting wedstrijdzeilen gehandicapten, de SWZG. Die ondersteunen waar ze konden.'

De medaille is binnen, de boot

wordt afgespoten, de mast uit elkaar gehaald op de kade van Glyfada. Schmitter heeft, ook in de zeilboot, de grote antwoorden van zijn leven gekregen.

'Waar ben ik nog goed voor? Wat kan ik nog betekenen in dit leven? Dat was wat in me in de maanden na het ongeluk voortdurend heb afgevraagd. Ik heb ontdekt dat ik nog heel veel kan.'

'Ik ben mijn omgeving niet tot last. Ik ben volledig onafhankelijk. Klimmen kan ik niet meer, maar skiën, een favoriete sport van me, beoefen ik nog. Het gevoel van balans was niet verdwenen.'

De dagen van hoop zijn de dagen van zekerheid geworden. Schmitter sloot gisteren een hoofdstuk af in zijn leven.

'Ik heb ontdekt dat ik nog heel veel kan'

